

[Poul Møller.]

dige udtalelser, der alle går ind for den løsning, som jeg her gør mig til talsmand for, og disse sagkyndige udtalelser fra højesteret, fra Højesteretsskranken, fra de juridiske fakulteter, fra de yngre sagførere og fra et mindretal inden for Sagføerrådet, er jo ikke blot fremkommet under udvalgsbehandlingen, men de findes tillige i den kommissionsbetænkning, som ligger til grund for lovforslaget. Af den fremgår det f. eks., at landsretterne har udtalt, at de ikke anser landsretssagførerprøven for at være egnet til at kvalificere til procedure for højesteret, men er overbevist om, at højesteretssagførerprøven bør bevares. Yderligere kan jeg henvise til højesteretsdommer Victor Hansens og højesteretssagfører Stig Rodes forslag i kommissionsbetænkningen.

På mit partis vegne vil jeg gerne foreslå, som jeg har gjort det i udvalgsbetænkningen, at man i overensstemmelse med sagskundskabens indstilling bevarer prøven, men til gengæld letter den i overensstemmelse med de forslag, som højesteretsdommer Victor Hansen og højesteretssagfører Stig Rode har stillet, og som et flertal af højesterets dommere har tilsluttet sig. Derved skulle enhver kvalificeret og dygtig sagfører, der har bestået landsretssagførerprøven, kunne regne med at opnå almindelig møderet for højesteret. Mine ændringsforslag tager sigte på, at prøven i fremtiden skal kunne aflægges efter 3 års landsretssagførervirksomhed i stedet for som nu efter 8 år; det vil medføre, at man kan få den aflagt, medens man endnu er i en yngre alder. Det synspunkt, som har været fremme, at det er for besværligt for ældre sagførere at indstille sig til højesteretssagførerprøven, skulle falde bort, når man går over til 3 års landsretssagførervirksomhed i stedet for 8 år.

Dernæst har jeg taget hensyn til den indvending, som er fremkommet, at prøvetiden er for kort, at der er for stærkt et tidspres på prøve kandidaterne, når prøvetiden kun er 1½ år. Jeg foreslår prøvetiden forlænget

til 3 år, således at man kan arbejde med sine prøvesager uden at være underkastet et ofte umenneskeligt tidspres. Jeg vil tillige gennem denne længere prøvetid og ved at indskrænke prøvesagernes antal fra 4 til 3 prøve på at sikre, at der bliver tid til at skaffe de fornødne prøvesager.

Endelig foreslår jeg som en nødudvej, som en ventil, at de sagførere, der i henhold til de gældende bestemmelser er mødt 2 gange i egne sager, kan æske højesterets erklæring om, hvorvidt retten anser dem for at være kvalificerede til at opnå almindelig mødeberettigelse ved højesteret.

Følger man den linje, mine ændringsforslag angiver, vil højesteret fremtidig kunne sikre sig en kvalificeret gruppe advokater i overensstemmelse med rettens eget ønske, en kvalificeret gruppe, som uden frygt kan møde for retten i bevidstheden om, at deres møderet ikke kan fratages dem, hvad der derimod vil kunne ske for alle, hvis flertallets ændringsforslag vedtages.

Jeg skal med disse bemærkninger anbefale ærede medlemmer at stemme for mine ændringsforslag. Jeg har forstået, at afstemningen om dem vil ske ved en afstemning om underændringsforslag nr. 9. Hvis dette ændringsforslag vedtages, bliver der også afstemning om de øvrige ændringsforslag, der er stillet af mig i betænkningen. Hvis ændringsforslag nr. 9 ikke vedtages, falder som konsekvens heraf mine øvrige ændringsforslag bort.

Jeg kan ikke stemme for flertallets ændringsforslag vedrørende dette problem, fordi jeg ikke mener, at de giver højesteret den mulighed, den har i dag for at sikre sig en kvalificeret gruppe procedører. Jeg kan ikke stemme for dem, fordi de vil skabe en ordening, som meget vel kan vise sig at medføre, at de ældre sagførere, der har været ivrige for at bekæmpe højesteretssagførerprøven, vil komme fra dynen i halmen. Jeg vil i den forbindelse gerne — med formandens tilladelse — citere en erklæring fra kommissionsbetænkningen side 16, en erklæring af vel nok den ivrigste af højeste-